

## BILAG 2

### Historien om Harald Blåtand og Poppo (0.-3. klasse)

“Vi tror ikke på Gud. Vi tror på Odin og Thor. Og se så at få fundet alt det sølv frem, I har!” råbte vikingerne. De overfaldt munkene og plyndrede alt sølvet. Så tog de fanger, og bagefter sejlede de hjem til Danmark med skatten og alle fangerne. Fangerne blev brugt som arbejdere. Det hed trælle. Det var den tids slaver. sikke noget!

I mellemtiden var Ansgar kommet tilbage fra Sverige - du ved, ham, der ville reklamere for Gud og Jesus. Han fik lov til at bygge en kirke i Hedeby, og han fik også en grund i Ribe, hvor han kunne bygge en kirke. På den måde var der allerede begyndt at blive fortalt om Gud i Danmark. Men der var endnu ikke mange, som troede på ham.

Senere kom der en ny konge i Jylland. Han hed Gorm Den Gamle, og han var en herlig fætter. Som de fleste andre troede han på Odin og Thor, og når han hørte om nogen som troede på Gud i stedet for , jog han dem ud af landet. “UD!” råbte han. “VI SKAL IKKE HAVE NOGEN NYE GUDER HER!!!”.

Gorm Den Gamle boede i byen Jelling, lidt nordvest for Vejle. Herfra regerede han over Jylland, og det var jo meget godt. Han fik tre børn med sin kone, Thyra, og de hed Gunhild, Knud og Harald. Harald fik navnet Harald Blåtand, og det var nok, fordi en af hans tænder var blå.

En dag døde Haralds mor, Thyra, og det fik Gorm Den Gamle til at gå i gang med et meget særligt projekt.

“Hvad laver du far?” spurgte Harald nysgerrigt.

“Jeg rejser en sten!” sagde Gorm, mens han sammen med et par mænd baksede med en stor, tung sten.

“Hvad skal du med den?” spurgte Harald og lignede ét stort spørgsmålstegn.

“Den skal stå her, hvor alle kan se den. ”Kom lige og hjælp til” gispede Gorm, mens han asede og masede med den tunge sten. Endelig fik de skubbet den flotte sten på plads. Gorm så tilfreds på stenen. “På denne sten vil jeg skrive noget vigtigt!”. sagde han højtideligt. “Hvordan skrive?” spurgte Harald Blåtand og missede med øjnene i det klare sollys. “Med runer, min søn! Du ved - med runer kan vi skrive vigtige ting!” Gorm den Gamle børstede skidtet af sin klædedragt og inviterede alle dem, der havde hjulpet til, ned til sit hun for at få et stærkt glas mjød. Senere skrev han på den med de flotteste runer: >>Gorm konge gjorde kumler disse dage efter Thyra sin kone Danmarks bod<<.

Sikke en fin måde at mindes Thyra på!

Årene gik, og en dag døde Gorm den Gamle. Måske var han faktisk konge over hele Danmark, det ved man ikke rigtigt. Men han regnes i hvert fald som Danmarks første konge, og selvfølgelig skulle hans søn efterfølge ham. Derfor blev Harald Blåtand nu konge. Han rejste rundt i landet og lod sig udråbe som konge, for dengang var der ikke noget med, at man bare kunne sige det i tv-avisen eller lægge det ud på Facebook. Man var nødt til at rejse rundt i hele landet, så alle folk kunne se, at de havde fået en ny konge. Mange folk rundt i hele Danmark Danmark var glade for Harald Blåtand, for de syntes, det var godt at have en konge, som kunne holde sammen på landet.

Harald Blåtand blev gift med Tove, og de fik en lille søn, som de kaldte Svend. En dag kom der en mand vandrende hen mod deres hus. Harald Blåtand skævede ud ad vinduet. Hvad var mon det for en mand? Han havde aldrig set ham før.

“Guten tag!” sagde den fremmede, for han kom nemlig fra Tyskland. “Dav,” sagde Harald Blåtand. “Hvad vil du?”. Den fremmede fortalte, at han var præst og hed Poppo, og han kom i et meget vigtigt ærinde. “Nå. Og hvad er det så for et ærinde?” spurgte Harald Blåtand utålmodigt, for som konge havde han ikke tid til narrestreger. Men så fortalte Poppo noget, der virkelig fik Harald Blåtand til at spærre øjnene op. Poppo fortalte, at der var kommet en ny gud, som hed Gud. Han havde en søn, som hed Jesus, og han var meget sejere end Odin og Thor tilsammen. Faktisk var Odin og Thor nogle svindlere.

“Er der måske nogensinde nogen, der har set Odin og Thor?” spurgte Poppe.

“Næ, men er der måske nogensinde nogen, der har set - hvad hed han - Jesus?” spurgte Harald Blåtand og tænkte, at det nok var et fupnummer.

“Ja, det er der faktisk. For cirka tusinde år siden. Og han lavede mirakler!” sagde Poppo.

“Mirakler?” grinede Harald Blåtand. “Ha! den må du længere ud på landet med!”

“Jamen jeg kan ikke komme længere ud på landet!” sagde Poppo og pegede på alle markerne. “Og den er altså god nok med de mirakler!”

“Hm. Det vil jeg se, før jeg tror det!” mumlede Harald Blåtand. “Lav fluks et mirakel, og hvis ikke du kan det, så er det ud!”

“Gerne”, svarede Poppe. “Hvilket mirakel kunne du tænke dig at se?”

Harald Blåtand tænkte, så det knagede. I det samme bankede det på døren. Det var smeden, som kom med en jernstang, han var ved at smede. “Ønsker kongen, at stangen skal være længere?” spurgte smeden. Han holdte jernstangen med sin tang, for den var gloende varm.

“Hov, stop lige en halv, gamle smed. Hit med den jernstang”, sagde Harald Blåtand. “Du der, Poppo. Hvis du kan holde den brandvarme jernstang i hænderne uden at brænde dig, så tror jeg på dig!”

Det hed at bære jernbyrd. Hvis man kunne holde en brandvarm jernstang i hånden uden at brænde sig, ja, så havde man bevist, at man havde ret.

“Kein Problem, mein Freund!” svarede Poppo, og så tog han den glohede jernstang fra smedens tang. Han holdt den i hænderne uden at vise nogen tegn på smerte. Det kan nok være, at Harald Blåtand spærrede øjnene på. Sikke et mirakel, der foregik lige for øjnene af ham. “Poppo - gamle dreng - du er genial!” sagde han imponeret. Poppo svarede, at det var Gud, der var på spil. Nu var Harald Blåtand overbevist om, at det med Gud ikke var fis og humbug, og han var straks klar til at tro på ham. “Hvordan kommer man til at tro på Gud?” spurgte han, og så forklarede Poppo, at han skulle lade sig døbe. Det gik Harald Blåtand med til. Han vidste også, at folk sydpå troede på Gud, så hvis han lod sig døbe, blev der nok ikke noget bøvl med tyskerne. Allerede dagen efter var der en stor højtidelighed, hvor Poppo døbte Harald Blåtand i den kristne tro. “Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn” sagde Poppo. Der var ingen, der anede, hvem Helligånden var, men alle klappede, og Harald Blåtand rettede stolt ryggen.

*(Uddrag fra Sigurd fortæller Danmarks historie, bind 1.)*